№ 1. WILNO, 1 STYCZNIA 1933 R. ROK IV.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Mała Pohulanka 14 m. 2.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1·zł.

LEON SUMOROK.

Hipoteki powiatowe w Województwach Wschodnich.

Instrukcja hipoteczna.

Po omówieniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 roku, wprowadzającego na obszary Sądu Apelacyjnego w Wilnie i Sądów Okręgowych w Łucku i w Równem hipoteki powiatowe przez rozciągnięcie mocy obowiązującej art. 11, 12, 22 i 23 prawa o przywilejach i hipotekach z 1825 r., przechodzę z kolei do analizy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 lipca 1932 roku, zawierającego „Instrukcję dla powiatowych wydziałów hipotecznych w województwach wschodnich".

Instrukcja ta stanowi prawie dosłowne powtórzenie większości artykułów instrukcji z 1825 roku, obowiązującej dotychczas na terytorjum b. Królestwa Kongresowego, a więc Rozporządzenie Ministra właściwie tylko rozciąga na województwa wschodnie dawną instrukcję z niektóremi zmianami.

Obecna instrukcja, jak o tem świadczy jej wstęp, została wydana na podstawie § 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 roku, stanowiącego, że władzą powołaną do czynności, wymienionych w rozciągniętym na województwa wschodnie art. 12 prawa z 1825 roku, jest Minister Sprawiedliwości. Artykuł 12 zaleca Komisji Sprawiedliwości, obecnie więc Ministrowi Sprawiedliwości „urządzenie skróconego i mniej kosztownego postępowania oraz wskazanie do kogo czynności hipoteczne należeć mają".

Pierwsza kategorja przepisów, przewidzianych w art. 12, mająca na względzie zaoszczędzenie czasu i pieniędzy, stanowi niejako rdzeń instrukcji i w razie prawidłowego rozstrzygnięcia kwestji może usprawiedliwić wprowadzenie hipotek powiatowych.

W kwestji przyspieszenia procedury, naturalnie, w porównaniu z obecnie obowiązującą w województwach wschodnich w hipotekach okręgowych, nie znajdujemy, niestety, żadnego istotnego przepisu w instrukcji, przeciwnie, § 12 stanowi, że termin do pierwiastkowej regulacji będzie ten sam, co w art. 146 Ustawy Hipotecznej. Za istotne przyspieszenie procedury niesposób uważać przepisów §§ 10 i 14. omawiających terminy, w których powiatowy Wydział Hipoteczny wywoła nieruchomość do pierwiastkowej regulacji przez obwieszczenia oraz wyśle te obwieszczenia do „Dziennika Urzędowego", bowiem zwykle w hipotekach okręgowych termin zostaje wyznaczony przez zwierzchność hipoteczną niepóżniej niż na najbliższem posiedzeniu, poprzedzającem wysyłanie ogłoszeń do redakcji „Dziennika Urzędowego", który wszakże wychodzi nie codzień.

Instrukcja również nie zawiera istotnych przepisów, zmierzających do zmniejszenia kosztów postępowania hipotecznego, przeciwnie § 34 stanowi, że należności Pisarza Hipotecznego pozostają nadal te same zgodnie z taksą. Poza należnościami Pisarzowi Hipotecznemu w postępowaniu hipotecznem wpłaca się koszta sądowe i przy wywołaniu nieruchomości do pierwiastkowej regulacji należności za ogłoszenia. W tej właśnie kwestji ogłoszeń Instrukcja (§ 14) wprowadza restrykcję wydatków, mianowicie ogłaszać się będzie tylko w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości" bez potrzeby ogłaszania jeszcze w jednym z dzienników, jak to dotychczas obowiązuje w hipotekach okręgowych. Instrukcja z 1825 roku szła dalej w tym kierunku, mianowicie stanowiła, że ogłoszenia w „Dzienniku Urzędowym" były bezpłatne, czego nowa instrukcja nie przewiduje.

Również można uważać za zmniejszenie kosztów pozwolenie (§ 8) zakładania aktów hipotecznych wzamian obecnie obowiązujących ksiąg. Przepis jednak o aktach hipotecznych nie jest przepisem stanowczym — od woli strony zależy wybór aktów lub ksiąg.

Jeżeli przyjąć pod uwagę, że większość właścicieli, rozumiejących swój interes, będzie zakładało księgę hipoteczną o wiele trwalszą od aktów, to redukcja kosztów okazuje się minimalna. Zgodnie z nowemi przepisami wydatki, związane z postępowaniem hipotecznem, pozostają te same, co w hipotekach okręgowych — te same opłaty na rzecz Pisarza Hipotecznego i te same opłaty sądowe. Jedynie restrykcja wydatków dotyczy wywołania i wyraża się w sumie 3 złotych, z których część idzie na rzecz P. A. T., jeżeli nie liczyć kosztów księgi hipotecznej, stanowiących u nas w zależności od rozmiarów tej księgi, 30 lub 15 złotych.

Przypuszczam, że wobec powyższych uwag nikt nie zechce twierdzić, że Instrukcja osiągnęła takie zmniejszenie kosztów

i przyśpieszenie procedury, któreby usprawiedliwiło powołanie do życia hipoteki powiatowej. Los tych wydziałów hipotecznych zgóry jest do przewidzenia — będą one zaledwie wegetować, mając po kilkadziesiąt zarejestrowanych nieruchomości. Do takiego przypuszczenia upoważnia przeszło stuletnia praktyka wydziałów hipotecznych w b. Kongresówce, które działają na mocy obecnie wprowadzonych u nas przepisów, oraz przesłanki, podane przy rozważaniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 roku, przekonywujące, że wygodniej jest właścicielowi mieć swoją nieruchomość uregulowaną w hipotece okręgowej.

Pozostałe przepisy poza zmianami redakcyjnemi nie wnoszą nic nowego do trybu ustalonego prawem z 1825 r. oraz instrukcję z tegoż roku. Tryb ten naogół z nieznacznemi zmianami pozostaje ten sam, różni się natomiast od dotychczasowego trybu w hipotekach okręgowych w następujących ważniejszych szczegółach.

W myśl § 6 obecnej instrukcji komplet powiatowego wydziału hipotecznego stanowić będą: sędzia grodzki, pisarz powiatowego wydziału hipotecznego i asesor sądowy, bądź notarjusz lub adwokat, stanowiących (§ 5) zwierzchność hipoteczną. Jak to już wskazywano niejednokrotnie w literaturze, główną rolę, jeżeli nie wyłączną, przy zatwierdzaniu czynności hipotecznych odgrywa pisarz hipoteczny, dlatego też, naprzykład, projekt hipotek powiatowych opracowany przez profesora Glassa przewidywał jednoosobowy wydział hipoteczny, coprawda, projekt ten zawierał daleko idące uproszczenia, co pozwalało na taką inowację. Na tem samem stanowisku stał też projekt ministerjalny z 1929 roku. Dziwnem też wydaje się, że przy obecnej tendencji do jednoosobowości, w wydziałach hipotecznych powiatowych pozostawiono kolegjalność i to kolegjalność, przy której, jak się okaże w praktyce, będzie prowadził ślepy kulawego. Rozpatrzmy możliwe kwalifikacje przyszłej zwierzchności hipotecznej w wydziałach powiatowych hipotecznych. A więc główny czynnik — pisarz hipoteczny, będący, nawiasem mówiąc, pod nadzorem i kontrolą sędziego grodzkiego (§ 2). Wobec minimalnej ilości czynności w hipotece powiatowej i pozostawienia obecnego systemu, przy którym pisarz hipoteczny czerpie swe dochody z opłat wnoszonych przez strony zgodnie z taksą, dochody te będą tak małe, że nie wystarczą na utrzymanie nawet samotnego kulturalnego człowieka, naturalnie żaden prawnik nie zechce zagrzebywać się w małem miasteczku powiatowem na całe życie dlatego, by cierpieć głód, poziom więc wykształcenia domniemanego pisarza hipotecznego musi być bardzo nizki, co najwyżej może on posiadać rutynę nabytą doświadczeniem, myślę jednak, że taki osobnik znajdzie raczej zajęcie w hipotece okręgowej lub u notarjusza, co zapewni mu napewno wyższe uposażenie.

Następny czynnik — sędzia grodzki — jerarchicznie wyższy od pisarza hipotecznego (§ 2). Sędzia grodzki jest to początkujący młody prawnik, mniej lub więcej zdolny, lecz nieposiadający doświadczenia życiowego oraz czasowy na swem stanowisku, pójdzie on bowiem wkrótce na sędziego śledczego lub do Sądu Okręgowego, więc nawet przy najlepszych chęciach nie będzie on mógł zgłębić dostatecznie bądź co bądź skomplikowanych i odrębnych przepisów hipotecznych, zwłaszcza wobec nawału pracy, którą ma u nas sędzia grodzki. O asesorze sądowym — trzecim normalnym czynniku — chyba niema potrzeby mówić, posiada on bowiem wszystkie minusy właściwe w tym wypadku sędziemu grodzkiemu podniesione do którejś tam potęgi. Czynników prowizorycznych — notarjusza i adwokata — nie biorę pod uwagę ze względu na ich prowizoryczność. Zdaje mi się, że przyszły skład hipotecznych wydziałów powiatowych odstraszy i bez tego nielicznych amatorów tych wydziałów i skończą one swój żywot naturalną śmiercią, nie znajdzie się bowiem chętnych do piastowania urzędu powiatowego pisarza hipotecznego, a Skarb nie zechce w drodze nowelizacji odnośnych ustaw mianować płatnego urzędnika na stanowisko, które straci swoją rację bytu.

Została wprowadzona inowacja w postaci akt hipotecznych (§ 8 i 9), które jak wskazane już wyżej są fakultatywne, zgłaszający się może żądać założenia księgi hipotecznej.

Odwołanie od decyzji powiatowego wydziału hipotecznego, jako zwierzchności hipotecznej, ma miejsce do Sądu Okręgowego (§ 5) nie zaś do Sądu Apelacyjnego jak w hipotekach okręgowych.

Pełnomocnik dla czynności hipotecznych w powiatowym wydziale hipotecznym winien być zaopatrzony w pełnomocnictwo urzędowe i szczegółowe (§ 11 p. d.). Wymóg szczegółowości pełnomocnictwa dla hipotek Okręgowych na Ziemiach Wschodnich został uchylony nowelą w 1927 roku przez zmianę redakcji art. 2 ust. hip. Przypuszczam, że rygorystyczny przepis p. d. § 11 nowej instrukcji to wprost błąd redakcyjny powstały wskutek niedopatrzenia i niewykreślenia wyrazu „szczególnie" z tekstu art. 12 Instrukcji z 1825 roku, który to artykuł dosłownie został powtórzony w § 11 nowej instrukcji. Trudno przypuścić, żeby prawodawca chciał stanowić więcej rygorystyczne wymogi dla hipotek powiatowych niż okręgowych na tem samem terytorjum, zresztą byłoby to w sprzeczności z zasadniczą ideą wypowiedzianą w art. 12 wprowadzonym Rozporządzeniem Rady Ministrów z 8 lipca 1932 r. polegającą na uproszczeniu procedury hipotecznej.

Nowa instrukcja wyraźnie wypowiedziała się (§ 27), że regulacji pierwiastkowej może dokonać tylko właściciel. Zdaniem mojem, to samo ma miejsce i w hipotekach okręgowych, jednak nie jest tak kategorycznie wypowiedziane i da się jedynie

wywnioskować przy zestawieniu poszczególnych przepisów ustawy hipotecznej. Wypowiedziawszy kategorycznie taką myśl, nowa instrukcja rozwija ją określając postępowanie w wypadku, gdy właściciel się nie stawi w oznaczonym terminie do regulacji pierwiastkowej.

Instrukcja z 27 lipca 1932 roku przewiduje grzywny za niestawiennictwo, jednak podobnie jak to było w instrukcji z 1825 r., wymierzanie tej grzywny ogranicza do wypadków, gdy tego zażąda strona zainteresowana, nie dzieje się więc to bez wniosku i z urzędu, jak to ma miejsce zgodnie z art. 25 i 142 obecnej ustawy hipotecznej w hipotekach okręgowych.

Nakoniec § 1, 37 i 38 stanowią, że od woli właściciela zależy czy mieć swą nieruchomość uregulowaną w hipotece okręgowej czy też powiatowej.

Do tego ograniczają się znaczniejsze odchylenia od trybu przewidzianego dla hipotek okręgowych.

EMANUEL SMILG

Zagadnienia amnestyjne.

W praktyce stosowania Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 21 października 1932 r. w przedmiocie udzielenia częściowej amnestji z powodu wprowadzenia jednolitego polskiego kodeksu karnego powstaje szereg trudności.

I. Według art. 9 rzeczonego Rozporządzenia Sąd może umorzyć postępowanie jeżeli według okoliczności danego przypadku należałoby wymierzyć karę pozbawienia wolności nie wyżej od sześciu miesięcy. W wypadkach kiedy wyrok jeszcze nie zapadł wcale lub też w wypadkach kiedy zapadł wyrok skazujący, od którego założono skargę do instancji wyższej, żadnych oczywiście trudności nie powstaje. Natomiast w wypadkach, kiedy w Sądzie I-szej instancji zapadł wyrok uniewinniający, od którego założono apelację lub kasację ze strony oskarżającej, może się okazać poniekąd reformatio in peius. W Sądzie Najwyższym w końcu listopada 1932 r. rozpoznawała się kasacja Urzędu Prokuratorskiego w Wilnie od wyroku uniewinniającego w sprawie karno-administracyjnej, w której powstała zasadnicza kwestja prawna; jednak Prokurator Sądu Najwyższego postawił wniosek o umorzenie postępowania właśnie wskutek art. 9 Rozporządzenia o amnestji, uważając, że w wypadku uchylenia wyroku wszystko jedno należałoby karę, i która mogłaby być orzeczona, darować z mocy amnestji, — Sąd Najwyższy to uwzględnił, a zatem wyrok uniewinniający Sądu meriti jakby został przekreślony mimo nieuchylenia go przez Sąd Najwyższy, a oskarżony okazał się w tej samej sy-

tuacji, w której byłby w razie skazania, z tą jednak różnicą, że w razie skazania służyłaby jemu możliwość żądania rehabilitacji z mocy art. 10 Rozporządzenia o amnestji, w danym zaś stanie rzeczy taka możliwość teoretyczna wydaje się w praktyce wykluczoną, bo trudno sobie wyobrazić oskarżonego, który, będąc uniewinnionym chociażby i nieprawomocnym wyrokiem, a więc sądownie niekaranym, wszakże żądałby koniecznie rozpoznania kasacji, względnie w odnośnych wypadkach apelacji strony oskarżającej, ryzykując uchyleniem zaskarżonego wyroku i możliwością okazać się sądownie karanym. Natomiast w razie rozpoznania założonej kasacji, względnie apelacji, miałby oskarżony szanse oddalenia tejże, a zatem uprawomocnienia się wyroku uuiewinniającego; czyli że umorzenie postępowania w takich wypadkach może mieć skutki gorsze dla oskarżonego niż rozpoznanie sprawy. Zagadnienie te nie daje się właściwie rozwiązać, przynajmniej w granicach literalnego brzmienia odnośnych artykułów Rozporządzenia o amnestji, — chyba drogą jakiegoś zasadniczego orzeczenia, którego narazie brak. Znany kryminalista polski Sędzia Sądu Najwyższego profesor S. E. Rappoport jest tego zdania, że Prokuratura może spowodować umorzenie we wszystkich wypadkach.

II. Według art. 3 Rozporządzenia o amnestji w razie umorzenia wszczętego postępowania „może być orzeczone zajęcie lub konfiskata", z zestawienia zaś tego przepisu z innemi artykułami tegoż Rozporządzenia wynika, że ma on zastosowanie też i w przypadkach wymienionych w art. 9, zatem w przypadkach umorzenia postępowania, kiedy już zapadł wyrok. Otóż tutaj powstaje trudność odnośnie skutków czynu występnego w zakresie roszczeń materjalnych pokrzywdzonego, przy badaniu bowiem istoty formalnej rzeczonych przepisów okazuje się, że w razie umorzenia (a nie darowania kary) przepadają wogóle wszystkie skutki już zapadłego orzeczenia. A zatem należy uznać, że w tym wypadku zgodnie z literalnem brzmieniem pomienionych artykułów tylko „zajęcie lub konfiskata" mogą pozostać w mocy, a z tego wynika, że wszystkie inne orzeczenia w zakresie roszczeń materjalnych poszkodowanego, to znaczy nietylko powództwo cywilne, co do ustania którego nie powstaje wątpliwości, ale i takie części wyroku, które dotyczą nakazu usunięcia względnie zniesienia tego co nieprawnie zostało przez sprawcę poczynione i czem wkroczył on w zakres uprawnień cywilnych pokrzywdzonego — przepadają. Teoretycznie to dotyczy nawet części wyroku, orzekającej w przedmiocie zwrotu pokrzywdzonemu dowodów rzeczowych, oraz innych kwestyj rozstrzygniętych przez Sąd, o których wspomina art. 370 KPK., lecz tu ratuje poniekąd sytuację przepis art. 250 KPK., że Prokurator „zarządza co potrzeba" odnośnie dowodów rzeczowych w razie umorzenia. Ale w każ-

dym razie pozostaje ta trudność, że w wypadkach przewidzianych w art. 37 dawnego K. K. 1903 r. (naprzykład w wypadku orzeczenia zniesienia nieprawnie postawionej ściany lub płotu) w następstwie amnestji pozostaje poszkodowanemu tylko droga cywilna. Taka objektywna krzywda dla poszkodowanych jest skutkiem nieuniknionym i logiczną konsekwencją dobrodziejstwa abolicji.

III. Według brzmienia art. 6 par. 1 a) amnestja „nie stosuje się do przestępstw wojskowych". Powstaje pytanie co należy pod tym wyrazem rozumieć. Stricto jure przestępstwem wojskowem jest przestępstwo sui generis przewidziane w części szczegółowej obowiązującego dotychczas KKW. z dn. 22 marca 1928 r. (nowy KKW. obowiązujący od 1 stycznia 1933 r. zawiera ścisłe w tej mierze określenie). Otóż KKW. 1928 roku zawiera art. 128, który ustala, że „wojskowy, który spełni czyn stanowiący w myśl kodeksu karnego 1903 r. przestępstwo służbowe ulega karze w tymże kodeksie przewidzianej", a ponadto za normalne wykroczenia i drobne przewinienia z powszechnego kodeksu osoby wojskowe odpowiadają przecie przed Sądem Wojskowym stosującym przytem odnośne przepisy kodeksu karnego powszechnego. Otóż w przedmiocie amnestji wśród prawników wojskowych była różnica zdań: jedni uważali, że wogóle wszystkie przestępstwa, za które się sądzi wojskowego i które przechodzą przed forum wojskowem, już przez to samo stają się przestępstwami wojskowemi i dlatego amnestja do żadnego nawet drobnego wykroczenia w myśl powołanego wyżej przepisu stosowaną być nie może; inni zaś uważali, że tylko przestępstwa ściśle wojskowe nie ulegają amnestji, przestępstwa zaś przewidziane w kodeksie powszechnym a popełnione przez wojskowych, a zatem nawet i przestępstwa przewidziane w art. 128 KKW., właśnie amnestji ulegają. Sądy Wojskowe amnestji rygorystycznie nie stosowali, po upływie zaś prawie miesiąca czasu od ukazania się Rozporządzenia Prezydenta w przedmiocie amnestji wydany został okólnik Departamentu IX, Sprawiedliwości M. S. Wojsk. z miarodajną interpretacją na korzyść drugiego poglądu, i przeto obecnie w odnośnych wypadkach wykroczeń i przestępstw powszechnych Sądy Wojskowe amnestję stosują. Przeto ci wojskowi, którzy byli w międzyczasie skazani na drobne kary, okazali się w gorszej sytuacji od tych, których jeszcze nie sądzono, bo tamci w międzyczasie mogli już odbyć karę, która innym ipso jure zostaje darowaną.

IV. Według brzmienia art. 3 Rozporządzenia o amnestji „puszcza się w niepamięć wszystkie wykroczenia". Powstaje pytanie co jest wykroczeniem i według jakiego kodeksu: przecie wykroczenie według kodeksu karnego 1903 r. (art. 3) i wykroczenie według kodeksu karnego 1932 r., a raczej według prawa o wykroczeniach 1932 r. art. 1, są to rzeczy

bynajmniej nie identyczne, i to co jest wykroczeniem w myśl nowego kodeksu, może być występkiem w myśl starego, i naodwrót. Otóż zdaniem naszem powstające w tej mierze wątpliwości należy rozstrzygać w sposób łagodniejszy dla oskarżonych, czyli interpretacja powinna być taka, że każdy czyn, który jest wykroczeniem, bądź to z tytułu starego kodeksu, bądź to z tytułu nowego, właśnie ulega amnestji. Takie rozumowanie wydaje się tembardziej uzasadnionem, że chociaż amnestja dotyczy czynów popełnionych przed 1 września 1932 roku czyli w czasie działania dawnego kodeksu, to jednak nie można nie mieć na względzie przepisu art. 2 nowego kodeksu 1932, po myśli którego w razie kolizji kodeksów, stosować należy przepis tego kodeksu, który jest względniejszy dla sprawcy; a zatem skoro amnestja umarza wszystkie wykroczenia, więc jeśli według jednego kodeksu dany czyn nie stanowi wykroczenia, a według drugiego jest takowym, to stosuje się ten kodeks który jest względniejszy, czyli który ustala zaistnienie wykroczenia i doprowadza w konsekwencji do możliwości zastosowania amnestji. W tych więc wypadkach powstające w tej mierze zagadnienie może być łatwo i skutecznie rozstrzygnięte, inna zaś interpretacja doprowadziłaby do wniosków jawnie nietrafnych. (Znany komentator Dr. Lemkin w swej broszurce „Amnestja 1932 r.“ też porusza te zagadnienie i zgadza się z naszym poglądem).

Przegląd Ustawodawstwa.

Wielka ilość ustaw i rozporządzeń, które zostały wydane w ciągu ostatnich dwóch miesięcy roku ubiegłego, nie pozwala na ich omówienie, nawet pobieżne. Ograniczymy się więc tylko do wyszczególnienia ważniejszych:

W dziedzinie prawa cywilnego:

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21. X. 1931 r. (Dz. Ust. Nr. 91, poz. 772) zawiera *nowelę do tomu X. cz. I Zw. Pr.* Wprowadzone zmiany są nieznaczne: dodana została uwaga druga do art. 1259 o przedawnieniu roszczeń do osób prawnych i instytucyj kredytowych, które przestały istnieć lub zwinęły oddziały i zmieniono brzmienie art. 1549: przedawnienie z zobowiązań bezterminowych i płatnych za okazaniem biegnie od dnia zażądania zapłaty (nie zaś wytoczenia sprawy, jak dotychczas).

Nowela do ustawy z dnia 18. III. 1932 r. *o dobrach skonfiskowanych* przez byłe rządy zaborcze uczestnikom walk o niepodległość (Rozp. Pr. Rz. z 21. X. 1932 r. Dz. U. Nr. 91, poz.

771) wprowadza zawieszenie postępowania w sprawach o te dobra również w Sądzie Najwyższym.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21. X. 1932 r. (Dz. U. Nr. 91 poz. 775) przedłuża moc obowiązującą ustawy z dnia 31. VII. 1924 r. w sprawie *ochrony drobnych dzierżawców rolnych* do dnia 1 października 1938 r.

Nowela do ustawy z dnia 18. III. 1932 r. *o wykupie gruntów*, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych (Rozp. Pr. Rz. z 21. X. 1932 r. Dz. U. Nr. 91, poz. 776) rozciąga uprawnienia z niej wypływające na obywateli polskich, uważanych przez władze innego państwa za jego obywateli i zalicza wykupione na zasadzie tej ustawy grunty na poczet planu parcelacyjnego z ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

Nowela do ustawy z dnia 24. III. 1920 r. *o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców* (Rozp. Pr. Rz. z d. 3. XII. 1932 r. Dz. U. Nr. 109, poz. 897). Zezwolenie na nabycie nieruchomości przez cudzoziemca udziela Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

W dziedzinie postępowania cywilnego:

Nowela do Kodeksu Postępowania Cywilnego i Przepisów Wprowadzających K. P. C. (Rozp. Pr. Rz. z 27. X. 1932 r. Dz. Ust. Nr. 93, poz. 802). Z wprowadzonych zmian podreślić należy uzależnienie prawa do złożenia apelacji od uprzedniego żądania uzasadnienia wyroku i rozszerzenie sądownictwa jednoosobowego na sprawy o wartości powództwa do 50.000 zł. Jednocześnie ogłoszone zostały: *Prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem* (Rozp. Pr. Rz. z d. 27. X. 1932 r. Dz. U. Nr. 93, poz. 803), włączone następnie do jednolitego tekstu Kodeksu Postępowania Cywilnego, jako jego część druga. (Dz. Ust. Nr. 112, poz. 934), *Przepisy wprowadzające prawo o Sądowem Postępowaniu egzekucyjnem* (Dz. Ust. Nr. 93, poz. 804) i *przepisy o kosztach sądowych* (Dz. Ust. Nr. 93, poz. 805). Do spraw wniesionych przed dniem 1 stycznia 1933 r. stosuje się dotychczasowe przepisy o kosztach.

Rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dn. 15. XII. 1932 r. (Dz. Ust. Nr. 114, poz. 943 i 942) wprowadzone zostało z dniem 1 stycznia 1933 r. obowiązkowe zastępstwo adwokackie przed Sądami Okręgowemi w Okręgach Sądu Apelacyjnego w Wilnie i przed Sądami Okręgowemi w Równem i Łucku i postępowanie upominawcze w Okręgach Sądów Apelacyjnych w Krakowie, Katowicach, Lwowie, Poznaniu i Toruniu.

Pozatem Nr. 114 Dziennika Ustaw zawiera: Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 15. XII. 1932 r.: o należnościach świadków, biegłych i stron w sprawach cywilnych (poz. 944), o wykazie zajętych nieruchomości niehipotekowanych (poz. 945) Instrukcję dla Komorników (poz. 946), o postępowaniu przy opisie i szacowaniu nieruchomości (poz. 947), o taksie za czynności Komorników (poz. 948).

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21. X. 1932 r. *o wykonywaniu egzekucji przez Państwowy Bank Rolny* (Dz. Ust. Nr. 91, poz. 769) wprowadza wzorem sądowego postępowania egzekucyjnego instytucję przybicia, t. j. zatwierdzenia licytacji przez Sąd i nadlicytacji: w ciągu 7 dni od przybicia można zaofiarować cenę o 1/4 wyższą od ceny, której przybicie nastąpiło.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27. X. 1932 r. (Dz. U. Nr. 94, poz. 809) normuje sposób *dochodzenia roszczeń pieniężnych od związków komunalnych*. Roszczenia te mogą być dochodzone bądź w drodze sądowej, bądź administracyjnej. W sprawach o należności pieniężne przeciwko związkom komunalnym nie jest dopuszczalne zabezpieczenie powództwa, ani tymczasowe wykonanie wyroków. Wyrok staje się wykonalny po upływie terminu na złożenie kasacji, a w razie złożenia kasacji, po jej rozstrzygnięciu.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z d. 22. X. 1932 r. (Dz. U. 92, poz. 801) reguluje *opłaty hipoteczne przy parcelacji* na mocy ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

W dziedzinie prawa karnego:

*Kodeks Karny Wojskowy i Przepisy wprowadzające Kodeks Karny Wojskowy (*Rozp. Pr. Rz. z 21. X. 1932 r. Dz. U. Nr. 91, poz. 765 i 766). Nowy Kodeks Karny Wojskowy wchodzi w miejsce takiegoż Kodeksu z r. 1928. Do przestępstw wojskowych mają zastosowanie przepisy części ogólnej Kodeksu Karnego z 1932 r. z pewnemi zmianami. Przepisy wprowadzające obejmują też nowelizację Ustawy wojskowego postępowania karnego oraz Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 10. V. 1920 r. o wprowadzeniu tej ustawy. To ostatnie rozporządzenie zawiera m. in. przepisy o właściwości Sądów Wojskowych.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 21. X. 1932 r. *o amnestji* z powodu wprowadzenia z dniem 1 września 1932 r. jednolitego Polskiego Kodeksu Karnego i Prawa o Wykroczeniach (Dz. Ust. Nr. 91, poz. 782) zawiera przepisy o udzieleniu amnestji za przestępstwa dokonane przed dniem 1. IX. 1932 r.

Rozporządzeniem Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dn. 7. XI. 1932 r. (Dż. Ust. Nr. 98, poz. 841) wysokość najwyższych odsetek i prowizyj bankowych, przewidzianych w § 2 R. Pr. Rz. z 29. VI. 1924 r. *o lichwie pieniężnej* ustalona została na 9,5% rocznie.

W dziedzinie organizacji sądownictwa:

W Nr. 102 Dz. Ust. ogłoszony został *jednolity tekst Prawa o Ustroju Sądów Powszechnych* (poz. 863).

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 25.X. 1932r. *o aplikantach i asesorach sądowych* (Nr. 95, poz. 825) i z dnia

1. XII. 1932 r. *o komornikach* (Dz. U. Nr. 107, poz. 886), normują ich stosunki służbowe.

Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dn. 7. XI. 1932 r. (Dz. Ust. Nr. 101, poz. 857) utworzony został Powiatowy Wydział Hipoteczny w Baranowiczach.

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 25.X. 1932 r. (Dz. Ust. Nr. 97, poz. 839) i z 15. XI. 1932 r. (Dz. Ust. Nr. 104, poz. 872) wprowadzają nowy wzór togi i biretu dla adwokatów, sędziów i prokuratorów.

Nr. 110 Dziennika Ustaw zawiera szereg rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dn. 1 XII. 1932 r.: o trybie postępowania przy przenoszeniu Sędziów i Prokuratorów na inne miejsce służbowe i w stan spoczynku (poz. 906), o uchyleniu i zmianie niektórych rozporządzeń wykonawczych do Prawa o Ustroju Sądów Powszechnych (poz. 908) uchylające poprzednie przepisy w przedmiocie powyższym. Regulamin ogólny wewnętrznego urzędowania Sądów Apelacyjnych, Okręgowych i Grodzkicg (poz. 905). Regulamin wewnętrznego urzędowania Sądów Apelacyjnych, Okręgowych i Grodzkich w sprawach karnych (poz. 909), Regulamin wewnętrznego urzędowania Prokuratur Sądów Apelacyjnych i Okręgowych (poz. 910), Regulamin urzędowania Prokuratury Sądu Najwyższego (poz. 912), o złączeniu Izb Cywilnych w Sądzie Najwyższym (poz. 907).

Regulamin wewnętrznego urzędowania Sądów Apelacyjnych, Okręgowych i Grodzkich w sprawach cywilnych zawiera rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 15. XII. 1932 r. (Dz. Ust. Nr. 114, poz. 941).

W dziedzinie prawa administracyjnego i skarbowego:

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27. X. 1932 r. *o Najwyższym Trybunale Administracyjnym* (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 806). W postępowaniu obowiązuje zastępstwo przez adwokata. Jeżeli nie jest zgłoszony wniosek o przeprowadzenie rozprawy, sprawa może być rozstrzygnięta na posiedzeniu niejawnem. Opłata skargi uzależniona jest od wartości przedmiotu sporu. Przyznając prawo ubogich N.T.A. może wyznaczyć adwokata dla wniesienia skargi. Sposób wnoszenia opłat (znaczkami stemplowemi) reguluje Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 14. XI. 1932 r. (Dz. Ust. Nr. 100, poz. 843).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 27. X. 1932 r. (Dz. Ust. Nr. 105, poz. 874) *o ochronie ryb i raków* na wodach otwartych określa wymiary i okresy ochronne.

Nowela do ustawy z dn. 20. I. 1920 r. *o obywatelstwie Państwa Polskiego* (Rozp. Pr. Rz. z dn. 3. XII. 1932 r. Dz. Ust. Nr. 109, poz. 896). Zezwolenie na wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcem daje właściwy wojewoda.

Prawo o broni, amunicji i materjałach wybuchowych (Dz. U. Nr. 94, poz. 807). *Prawo o stowarzyszeniach* (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 808).

Nowela do ustawy z dn. 12. III. 1932 r. *o ułatwieniu spłaty uciążliwych zobowiązań, obciążających gospodarstwa rolne* (Rozp. Pr. Rz. z 27. X. 1932 r. Dz. Ust. Nr. 94. poz. 804) wprowadza

dalsze odstępstwa od przepisów Ustawy o wykonaniu reformy rolnej przy parcelacji na zasadzie ustawy z dn. 12. III. 1932 r. i obniża opłaty hipoteczne, notarjalne i stemplowe.

Przepisy wprowadzające prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem (Dz. Ust. Nr. 93, poz. 804) wprowadziły też niektóre *zmiany w ustawie o opłatach stemplowych* z dnia 1. VII. 1926 r. w części, dotyczącej opłat w postępowaniu egzekucyjnem.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia. 11. X. 1932 r. (Dz. U. Nr. 100, poz. 847) podwyższyło opłatę od podania o zezwolenie na zmianę nazwiska do 5 zł.

Jednolity tekst *Ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych* (Dz. Ust. Nr. 106, poz. 884) i *Przepisy wykonawcze* do Ustawy z dn. 1. VII. 1926 r. *o opłatach stemplowych* (Rozp. Ministra Skarbu z dnia 10. X. 1932 r. Dz. Ust. Nr. 99, poz. 842.

Orzecznictwo cywilne.

Sprzedaż majątku stanowi rozporządzanie się nim w rozumieniu art. 567 t. X, cz. I Zw. Pr.

Przyczyna, zawieszająca bieg przedawnienia względem jednego ze współwłaścicieli, ocala akcję od upadku co do całości.

Przyznanie pozasądowe może być obalane zeznaniami świadków.

Wskazanie świadków na posiedzeniu pierwszem po upływie terminu na złożenie dowodów nie jest spóźnione.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyzszego z dnia 19 października—2 listopada 1932 r. w spr. Nr. I. C. 1720/32).

Z uzasadnienia:

Zarzut skargi kasacyjnej, iż sprzedaż majątku przez właściciela nie może być uważana za czynność, przerywającą bieg przedawnienia nabywczego w myśl art. 567 t. X, cz. I Zw. Pr., gdyż nie jest dowodem zarządzania majątkiem, o którym mówi ten artykuł, — nie jest zasadny, ponieważ przytoczone w tekście art. 567 t. X, cz. I w stosunku do właściciela majątku, będącego w posiadaniu osoby trzeciej, wyrażenie „zarządzał i rozporządzał się“ zostało użyte nie w znaczeniu administrowania majątkiem, taki bowiem stosunek właściciela do majątku wykluczałby możność posiadania tego majątku przez kogokolwiek innego i przeto nie z mocy specjalnego przepisu art. 567 t. X, cz. I, lecz na zasadzie ogólnych przepisów art. 533 t. X, cz. I, przedawnienie nie mogłoby w tym przypadku nastąpić; wyrażenie powyższe oznacza wogóle rozrządzanie majątkiem przez właściciela i dokonana przez właściciela sprze-

daż majątku, jako stanowiąca zrealizowanie przez niego swego prawa własności i będąca zewnętrznym tegoż prawa przejawem, w zupełności podpada pod pomieniony przepis art. 567.

Poza tem skarga kasacyjna zarzuca, że nawet licząc bieg przedawnienia nabywczego, na które się powołuje pozwany (powód z powództwa wzajemnego), dopiero od daty sprzedaży majątku, przedawnienie to w stosunku do powodów (pozwanych z powództwa wzajemnego) upłynęło, a tylko prawo trzeciego z nich zostało nieprzedawnionem ze względu na zawieszenie w stosunku do niego, jako małoletniego, biegu przedawnienia z mocy art. 2 załącznika do uwagi do art. 694 t. X, cz. I Zw. Praw; zarzut ten również jest bezzasadny, gdyż, jak to już wyjaśnił Sąd Najwyższy w orzeczeniu Nr. 147/28, gdy przedmiot współwłasności jest niepodzielny, przyczyna, zawieszająca bieg przedawnienia względem jednego ze współwłaścicieli, ocala akcję od upadku co do całości, ponieważ prawa niepodzielne częściowo gasnąć nie mogą. Pozwany, broniąc się przeciwko twierdzeniu powodów, iż nie mógł on nabyć prawa własności do spornej nieruchomości przez zasiedzenie, ponieważ nie upłynął termin przedawnienia od daty sporządzenia przez właścicielki tej nieruchomości aktu sprzedaży jej na rzecz ojca i spadkodawcy powodów, który to akt przerywał z mocy art. 567 t. X, cz. I Zw. Pr. przedawnienie, zarzucał, iż rzeczony akt nie mógł mu szkodzić, jako fikcyjny, i na dowód tej fikcyjności powołał się na złożoną do sprawy swoją korespondencję z ojcem powodów i innymi członkami rodziny, na broszurę, którą również złożył, oraz na zeznania świadków; Sąd Apelacyjny, przytaczając, że pozwany i jego żona w podaniach do władz poborowych, w których prosili o zwolnienie swego syna z wojska, powoływali się, iż syn ten jest jedynym ich żywicielem, gdyż żadnego majątku nie posiadają, i folwark, w którym mieszkają, stanowi własność nie ich, a sukcesorów (obecnych pozwanych), którego byli tylko plenipotentami, uznał, że ponieważ z powyższego oświadczenia wynika, że pozwany nie miał „animus rem sibi habendi“, złożone przez niego prywatna korespondencja i broszury nie mogą być przyjęte za dowód; co zaś do świadków, to Sąd Apelacyjny odmówił zbadania ich, kierując się w głównej mierze względami formalnemi, mianowicie przepisem ust. 2 art. 833 UPC., i wskazując, że pozwany w wyznaczonym mu decyzją Sądu Apelacyjnego 2-tygodniowym terminie na złożenie dowodów fikcyjności aktu sprzedaży z 1906 r. dowodów tych nie złoży ł idopiero na następnem posiedzeniu Sądu Apelacyjnego powołał się na świadków. Pierwszy z powyższych wniosków nie jest prawidłowy, gdyż tylko przyznanie uczynione przed sądem, jest stanowczym dowodem danej okoliczności (art. 479 i 480 UPC), natomiast przyznanie pozasądowe nie wyklucza możności obalenia go przez inne dowody i przeto Sąd Apelacyjny nie mógł

a limine odrzucić złożonych przez pozwanego dowodów, mających wykazać okoliczność, niezgodną z treścią jego podań do władz poborowych, lecz powinien był zarówno jedne jak i drugie rozważyć i wysnuć z nich wnioski; również i odmowa Sądu Apelacyjnego dopuszczenia zeznań świadków odwodowych nie była uzasadniona, gdyż wskazanie przez stronę świadków na posiedzeniu, pierwszem po posiedzeniu, na którem był wyznaczony jej termin na złożenie dowodów, nie może być uważane za spóźnione i wymagające przedłużenia terminu, o którem mówi art. 833 UPC., ponieważ stronom w zasadzie wolno w ciągu całego przewodu w instancjach merytorycznych składać dowody (art. 331[1] UPC.), a o przewlekaniu w danym przypadku przez pozwanego sprawy nie mogło być mowy, skoro decyzja o zbadaniu świadków i tak dopiero na posiedzeniu Sądu Apelacyjnego powzięta być mogła.

Orzecznictwo karne.

Art. 2 K.K. z r. 1932.

Względniejszą jest ustawa, przy której położenie prawne sprawcy będzie korzystniejsze.

(Orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18. XI. 1932 r. w spr. Nr. II 2 K. 987/32).

Z uzasadnienia:

Rozstrzygnięcie kwestji, która ustawa, dawna czy nowa, jest względniejszą dla sprawcy, nie daje się osiągnąć drogą abstrakcyjnego porównania obu ustaw, które, jak to piśmiennictwo naukowe oraz judykatura kasacyjna wskazują, bardzo często prowadzi do niedających się usunąć trudności. Należy raczej—i jest to wytyczna, ogólnie przez naukę dzisiaj przyjęta,—zważyć wszystkie faktyczne okoliczności danego konkretnego czynu w świetle wszystkich przepisów prawnych, dotyczących danego przestępstwa i ustanowionej za nie sankcji i wówczas za względniejszą ustawę uznana być winna ta ustawa, której zastosowanie stwarza dla przestępcy korzystniejsze warunki. Nie tylko więc ulegają porównaniu rodzaj i rozmiar kary, ale również wpływ obciążających i łagodzących okoliczności, postanowienia o recydywie, współsprawstwie, usiłowaniu, karach dodatkowych, warunkach usunięcia karalności i t.p. Termin „ustawa", użyty w art. 2 K. K., należy rozumieć jako określenie całego stanu prawnego, od którego zależy karalność danego konkretnego czynu przestępnego, „względniejszą" zaś jest ta ustawa, której zastosowanie kształtuje ten stan prawny dla przestępcy najkorzystniej. Praca sędziego zatem,

mającego przed sobą indywidualnie zakreślony obraz konkretnego przestępstwa, nie na tem polega, aby, porównawszy sankcję dwóch ustaw, wybrać i zastosować tę ustawę, która ma sankcję mniejszą, ale na tem, aby ocenić czyn z punktu widzenia i jednej i drugiej ustawy i wybrać tę, która w przytoczonym powyżej sensie jest względniejsza, to jest tę, przy której stan prawny, położenie prawne sprawcy będzie korzystniejsze. Niektórzy teoretycy, a w tej liczbie pr. Glazer w rozprawie swej „o mocy obowiązującej ustawy karnej pod względem czasu", dla określenia „stanu prawnego" biorą również pod uwagę przepisy o charakterze procesowym, a nietylko normy materjalnego prawa i przypisują znaczenie również warunkom ścigania i t. p. Nie idąc tak daleko ze względu na sporność tej teorji w piśmiennictwie, podkreślić należy, że sama zasada tak, jak została ona powyżej ujęta, jest dzisiaj powszechnie uznana (por. Frank 24, Olshausen 55, Liszt 115, Maever 69). Należy już tu zaznaczyć, że sprawca winien być karany tylko na zasadzie jednej lub drugiej ustawy; łączenie dwóch ustaw w formie kombinowania przepisów jednej ustawy z przepisami drugiej ustawy jest oczywiście niedopuszczalnem z punktu widzenia sędziego odstępstwem od obu ustaw i wytwarzaniem jakiejś trzeciej, nieobowiązującej i ustawodawstwu nieznanej ustawy, a sędzia winien stosować prawo nie zaś przerabiać je. Niedopuszczalne jest tedy pomieszanie, to jest jednoczesne stosowanie dwóch ustaw, i z chwilą, gdy sędzia uznał za względniejszą dla danej sprawy jedną z dwóch konych ustaw, to obowiązany jest stosować tylko te przepisy, które z tą ustawą są związane, chyba że ustawodawca dla pewnych poszczególnych norm inaczej postanowi. Podkreślić należy, iż ze stylizacji i układu art. 2 K. K. wynika, że w zasadzie i przedewszystkiem stosuje się ustawę nową w wypadkach, jeżeli w czasie wyrokowania obowiązuje ustawa inna, niż w czasie popełnienia przestępstwa, ustawę zaś dawną stosuje się, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Przepis ten jednak jest przepisem warunkowym wtórnym, stanowi wyjątek od powszechnie przyjętej w kodeksie zasady wstecznego działania ustawy.

Celem wymiaru sprawiedliwości jest dziś, między innemi, wdrożenie w życie nowych, uznanych za wartościowe, norm prawnych; wyjątek stanowi przepis o względniejszej ustawie; ale jeżeli, w konkretnych okolicznościach sprawy, słuszne zasadniczo stosowanie względniejszej, dawnej ustawy prowadzi praktycznie do tego samego rezultatu, do którego doprowadzić mogła ustawa nowa, to należy raczej oderwać się od obojętnej w tym wypadku starej kwalifikacji i przystosować sentencję do tego prawa, którego normy wymiar sprawiedliwości przedewszystkiem obowiązany jest mieć na względzie.

Walne Zgromadzenie Izby Adwokackiej.

Walne Zgromadzenie Izby Adwokackiej Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie odbyło się w dniu 13 listopada 1932 r. Zgromadzenie zagaił dziekan Rady K. Petrusewicz, który zaproponował uczcić przez powstanie pamięć zmarłych adw. Hrehorowicza Lucjana i Tomczaka Władysława.

Na przewodniczącego powołano adw. Witolda Abramowicza, który na asesorów zaprosił: adw. adw. Józefa Rubinowicza, Antoniego Żaboklickiego, Konrada Piotrowskiego i Wiktora Różyńskiego; na sekretarzy zaś adw. adw. Stanisławę Kiaksztową i Paulinę Jochwedową.

Następnie po ogłoszeniu i przyjęciu bez zmian proponowanego porządku dziennego, odczytany został i przyjęty do zatwierdzającej wiadomości protokół Walnego Zgromadzenia z dn. 20 marca 1932 r.

Sprawozdanie z działalności Naczelnej Rady Adwokackiej oraz jej sprawozdanie kasowe za rok 1932 zreferował członek Rady Naczelnej adw. Strumiłło.

Po referacie sprawozdawczym wywiązała się dyskusja w przedmiocie ingerencji Rady Adwokackiej w Izbie Skarbowej przy wymierzaniu adwokatom podatku obrotowego. W toku dyskusji adw. Jamontt zgłosił wniosek: „wzywa się Radę Adwokacką ku dołożeniu wszelkich starań, w celu ustalenia takiego stanu rzeczy, ażeby opinje jej o wysokości obrotów adwokackich były honorowane przez Izby Skarbowe i żeby tak Komisje szacunkowe, jak i odwoławcze były stale obsadzane przez jej przedstawicieli w osobach dobrze zorjentowanych i energicznych kolegów".

Za wnioskiem adw. Jamontta wypowiedzieli się: adw. adw: Zajączkowski, Andrejew, Długacz, Krzyżanowski, Fürstenberg. Przeciwko wnioskowi adw. Jamontta oponowali adw. adw. Strumiłło i Petrusewicz. W głosowaniu wniosek adw. Jamontta został przyjęty.

Następnie odczytano sprawozdanie Komisji Rewizyjnej za okres od 1. IV do 1. XI 1932 r., poczem sprawozdanie Rady Adwokackiej za okres powyższy przyjęte zostało przez Walne Zgromadzenie do wiadomości zatwierdzającej.

W przedmiocie zatwierdzenia preliminarza Rady Adwokackiej w Wilnie na rok 1932/1933, wywiązała się dyskusja, w której adw. Rudnicki zgłosił wniosek o zmniejszenie preliminarza, zwłaszcza w pozycji wynagrodzenia pracowników. Przeciwko wnioskowi adw. Rudnickiego oponowali adw. adw. Strumiłło, Kukiel-Krajowski i Petrusewicz. W głosowaniu wniosek adw. Rudnickiego został odrzucony.

Adw. Zadaj zgłosił wniosek o wyznaczenie z sum preliminowanych subwencji dla Kół Prowincjonalnych w wysokości 2000 zł. z ewentualnych oszczędności budżetowych Rady Ad-

wokackiej w Wilnie. W głosowaniu wniosek adw. Zadaja uzyskał większość, poczem preliminarz Rady na rok 1932/1933 został przez Walne Zgromadzenie zatwierdzony.

Adw. Neubauer w imieniu Koła adwokatów grodzieńskich zwrócił się z prośbą o ingerencję u władz odnośnych w kwestji wniosków, zgłoszonych w referacie, złożonym na ręce Przewodniczącego Zgromadzenia. Przewodniczący oświadczył, że wnioski zostaną przekazane Radzie Adwokackiej.

Adw. Strumiłło w imieniu Zgromadzenia wyraził serdeczne podziękowanie ustępującemu dziekanowi Rady Adwokackiej adwokatowi Petrusewiczowi.

Przystąpiono do wyborów członków Rady Adwokackiej w Wilnie oraz członków Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący ogłosił, iż w wyniku wyborów zostali wybrani na członków Rady Adwokackiej w Wilnie: Strumiłło, Bagiński, Engiel, Kapłan, Kozłowski, Kukiel-Krajowski, Jasiński, Rodziewicz, Sejfer; na członków Sądu dyscyplinarnego: Petrusewicz, Abramowicz, Łuczyński, Matyasz, Muchanow, Siawciłło, Kulikowski i Konstanty Bajraszewski.

Instytut Kryminologiczny.

Dnia 13 grudnia 1932 r. otwarty został Instytut Kryminologiczny Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie. Na otwarciu przemówienia wygłosili Przewodniczący Instytutu prof. E. S. Rappaport i Dyrektor Instytutu prof. A. S. Ettinger, który zobrazował organizację Instytutu.

Instytut Kryminologiczny ma dwojakie zadanie do spełnienia:

1) *kształcenie* pracowników, teoretycznie i praktycznie przygotowanych do nowoczesnej walki z przestępczością, za pomocą systematycznych wykładów, ćwiczeń seminaryjnych, zajęć praktycznych i pokazów w zakładach medycyny sądowej, szpitalach i klinikach psychjatrycznych, muzeach i laboratorjach policyjnych, sądach, więzieniach oraz innych zakładach karnych, wychowawczo-poprawczych i leczniczych), oraz wycieczek krajowych i zagranicznych, i 2) prowadzenie *badań* w zakresie odnośnych dyscyplin i w związku z tem zakładanie i prowadzenie czasopism i wydawnictw naukowych.

Instytut składa się z *4-ch sekcyj: kryminologicznej, kryminalistycznej, prawa karnego i penitencjarnej*,—według logicznej kolejności i składu elementów, wchodzących w zakres współczesnej walki z przestępczością, a więc: należyte, wszechstronne zrozumienie sprawcy i jego czynu, ujawnienie, utrwalenie i zabezpieczenie dowodów i śladów przestępstwa, zasto-

sowania racjonalnej reakcji względem przestępcy i wykonanie jej, z największym pożytkiem dla niego samego i dla społeczeństwa. W ten sposób program Instytutu obejmuje przedmioty, wyczerpujące całokształt dzisiejszej wiedzy o przestępstwie i jego zwalczaniu.

Na czele każdej sekcji stoi kierownik. Na czele Instytutu stoją: *Przewodniczący i Dyrektor*, w których rękach spoczywa bezpośrednie kierownictwo pracą Instytutu. Powołani (jak i Kierownicy sekcyj) przez Senat Wolnej Wszechnicy Polskiej, na wniosek Rady Naukowej Wydziału Nauk Politycznych i Społecznych, po zasięgnięciu opinji Komitetu Instytutu Kr., Przewodniczący i Dyrektor dzielą pomiędzy siebie, funkcje w drodze wzajemnego porozumienia i z aprobatą Komitetu.

Komitet stanowią: Przewodniczący, Dyrektor, Kierownicy sekcyj, Dziekan Wydziału Nauk Pol. i Społ. oraz dwaj delegaci Senatu: przedstawiciele Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego i Pedagogicznego.

Komitet sprawuje kierownictwo naukowe Instytutu.

W posiedzeniach Komitetu, na których omawiane są sprawy programowe i egzaminacyjne, biorą udział również, wszyscy wykładający w Instytucie Krym., profesorowie W. W. P. oraz innych wyższych zakładów naukowych z głosem doradczym.

Wykładających powołuje Senat na wniosek Komitetu, zaopinjowany przez Radę Wydziału N. Pol. i Społ.

Warunkiem przyjęcia na *słuchacza* Instytutu Kr., jest:

a) posiadanie dyplomu z ukończenia czteroletnich studjów na W. W. P. lub dyplomu z ukończenia innego wyższego zakładu naukowego;

b) zajmowanie w służbie państwowej stanowiska referendarskiego lub równoważnego (od VIII stopnia służbowego wzwyż) w okresie niekrótszym niż 3 lata.

Ponadto mogą być przyjmowani w charakterze *hospitantów*:

a) osoby, które posiadają zaliczone dwuletnie studja na W. W. P. lub w innym wyższym zakładzie naukowym;

b) urzędnicy państwowi od VIII stopnia służbowego wzwyż lub urzędnicy samorządowi, zajmujący stanowiska równoważne, posiadający praktykę w służbie państwowej, samorządowej lub społecznej, uznaną za wystarczającą przez Komitet;

c) osoby, posiadające kwalifikacje, wymienione wyżej pod a) b) mogą się zapisywać na całość studjów lub na poszczególne sekcje I. K.;

d) za zgodą Komitetu mogą się zapisywać na poszczególne wykłady I. K. osoby, nieodpowiadające warunkom, wymienionym wyżej pod a) b).

Studja w Instytucie Kr. trwają *dwa lata* czyli *4 semestry*, które co do wykładów i zajęć pokrywają się mniej więcej z sekcjami.

Po ich ukończeniu i złożeniu egzaminu z przepisanych przedmiotów, absolwent otrzymuje *świadectwo z ukończenia* Instytutu Kr.

Sprawa ew. prac dyplomowych oraz sprawa ew. uzyskania przez hospitanta kwalifikacyj słuchacza są narazie otwarte, będą jednak zasadniczo rozstrzygnięte we właściwym czasie.

Instytut Kr. jest pod względem *gospodarczym* samowystarczalny, t. zn. iż koszty jego prowadzenia, przewidziane specjalnym budżetem, muszą być pokryte przez opłaty słuchaczów Instytutu i wpływy specjalnie nań przeznaczone.

Przegląd czasopism.

Głos Sądownictwa Nr. 12. Kazimierz Fleszyński-*Nasze troski*.

Autor konstatuje fakt, że apatja, bierność i bezwład opanowały w chwili obecnej szerokie sfery społeczeństwa. Ten sam objaw daje się zauważyć i wśród zawodowej inteligencji, w towarzystwach naukowych i w zrzeszeniach oraz korporacjach. Chociaż ku temu są zewnętrzne przyczyny jednak, zdaniem autora, należy dążyć do przezwyciężenia tej apatji i pod tym względem w pierwszych szeregach winna stanąć zawodowa inteligencja. Barwny swój artykuł autor kończy cytatą z Bertrand Bussel „do tego by życie było znośne, konieczne są pragnienia, dążenia, działalność".

M. Wojcicki. *Sąd a kultura mas*. Autor w ciekawym artykule porównuje kulturę mas w Anglji i u nas i dochodzi do smutnego wniosku, że Anglja pod tym względem daleko nas wyprzedziła. Pozatem autor przychodzi do wniosku, że o kulturze danego narodu stanowi nie kultura jednostek, lecz szerokich mas, i że trzeba dążyć wszelkiemi siłami do podniesienia tej kultury mas.

W tym względzie, zdaniem autora, niepoślednią rolę powinny odegrać sądy, które swemi wyrokami piętnują przejawy braku tej kultury w masach, tak naprzykład sądy powinne surowo karać przejawy barbarzyństwa, polegające na ciągłych bijatykach w czasie wesel i nawet festów na wsi, objawy groźniejsze o wiele od wypadkowych zbrodni w stanie afektu. Autor w formie ogólnej porusza tu bardzo ważną kwestję polityki karnej, która u nas niestety mocno szwankuje. Za tą samą zbrodnię przy tych samych warunkach różne sądy różne wymierzają kary i rozpiętość tych kar jest dosyć znaczna. Przy takim wymiarze sprawiedliwości element wychowawczy wyroków schodzi prawie do zera. Nad tą kwestją musiałyby

się zastanowić poważne sfery miarodajne i znaleść remedjum na taki stan rzeczy.

Czasopismo Sędziowskie Nr. 11—12. Jan Hroboni, Sędzia Sądu Apelacyjnego. *Analityczny rozbiór niektórych problemów z zakresu polskiej procedury cywilnej.*

Wychodząc z zasady, że nieraz całe lata analizy są potrzebne dla jednej godziny syntezy, autor w formie systematycznej poddaje analizie poszczególne problemy i urządzenia procesowe.

Artykuł ten ze względu na swoje rozmiary, obejmuje on bowiem 18 stronic drobnego druku, oraz na swą strukturę, przedstawia on bowiem zwięzłą analizę, nie nadaje się do streszczenia, zaleca się jednak każdemu, kto obecnie studjuje K.P.C. uważnie przeczytać ten nader interesujący artykuł.

WOKANDA

spraw, wyznaczonych na posiedzenie jawne Izby Pierwszej Sądu Najwyższego.

Na dzień 3 stycznia 1933 r. o godz. 10 rano.

Nr. spr. S P R A W Y:

1. 2341/32 Pawła Aleksiuka p-ko Skarbowi Państwa o 50.000 zł. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 2037/32. Skarbu Państwa z Andrzejem Rakowiczem o 51.426 zł. 32 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 29/32. Ludwika Zdanowicza p-ko Jadwidze i Feliksowi Buczko oraz in. o przywrócenie zakłóconego posiadania. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 301/32. Stefana Ignatowicza p-ko Petroneli Ignatowiczowej o unieważnienie testamentu. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 803/32. Miny Alpern p-ko Skarbowi Państwa o 60.000 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
6. 320/32. Pow. Banku Spółdzielczego we Włodzimierzu p-ko Heni Kinesowej o 1.500 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 1958/32. Abrama Rozinmana vel Rozmana i inn. p-ko Atonowi Rozmanowi i inn. o uznanie decyzji S. O. za nieobowiązującą i nieszkodzącą prawom powodów. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
8. 1342/32. Jana Andruszkiewicza p-ko Skarbowi Państwa o odszkodowanie za kalectwo. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
9. 926/32. Józefa Nicznika p-ko Gminie Wyznaniowej Żydowskiej w Ostrogu o 1350 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
10. 2340/32. Geni Szrajbman p-ko Srulowi Breslermanowi i inn. o 30 dol. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
11. 217/32. Stefana Korkosza z Ignacym Korkoszem o unieważnienie umowy. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

12. 2025/32. Szymona Proniewicza p-ko Zofji Kasjanikowej i inn. o przyznanie prawa do 1/44 części gruntu spadkowego. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
13. 2455/32. Bronisława Giderowicza p-ko firmie „Cukiernia Zjednocz. Cukierników Warszawskich" B. Trzciński i E. Szulecki" w Lublinie o 6.922 zł. 32 gr. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
14. 1985/32. Juljana Giacza p-ko Jadwidze Cywińskiej o 400 zł: Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
15. 1246/32. Bronisława Kruszelnickiego p-ko Wydz. Pow. Sejmiku w Kostopolu o 1.000 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 4 stycznia 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 211/32. Czesława Kozłowskiego z Heleną Pawłowską o 14.300 zł. alimentów. Refererent: Sędzia A. Stanisławski.
2. 2011/32. Franciszka Soińskiego p-ko Pow. Kasie Chorych w Ostrowcu o 1.453 zł. 71 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
3. 1577/32. Ludwiki Mierzwińskiej p-ko magistratowi miasta st. Warszawy o 1.456 zł. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
4. 163/32. Józefa Soboty z Janem Mrozem o 400 zł. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
5. 10?5/32. Stanisława Halika, opiek. przydan. niel. Jerzego Sosnowskiego p-ko Skarbowi Państwa o 578 zł. 37 gr. Refefent: Sędzia E. Krotowski.
6. 2154/32. Skarbu Państwa ze Stanisławem Rożnowskim o 1.597 zł. 50 gr. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
7. 2386/32. Pawła Sanne z Genowefą Kostecką o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
8. 2072/32. Franciszka Łosia p-ko firmie „Singer Sewing Machine Company" o 878 zł. 90 gr. Referent: Sędzja E. Krotowski.
9. 1997/32. Jerzego Rosenfelda p-ko Sp. Akc. „Gentelman" o 5.626 zł. 93 gr. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
10. 2176/32. Eudokji Kułak i inn. p-ko Józefowi i Zofji Kulakom o ziemię. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
11. 168/32. Kajetana Stefańskiego z Hermanem Zysermanem o 798 zł. i eksmisję. Referent: sędzia E. Krotowski.
12. 1176/32. Antoniego Kowal-Kowalczuka z Józefem Szmidtem o 1.470 zł. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
13. 83/32. Władysława Preńskiego z Heleną Baranowską o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
14. 1797/32. Arkadjusza Stanisławskiego p-ko Henrykowi Emme o 2.125 zł. 30 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
15. 420/32. Mowszy Rudnika p-ko Pow. Kasie Chorych w Łunińcu o unieważnienie klauzuli egzekucyjnej. Referent: Sędzia J. Włoczewski

Na dzień 11 stycznia 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 347/32. Alfonsa Wagnera z Edwardem-Juljuszem Wagnerem o prawo własności do majątku spadkowego. Referent: Sędzia W. Święcicki.
2. 1824/32. Stanisławy Piechoty p-ko Przedsiębiorstwu Polskich Kolei Państwowych o 20.000 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 1475/32. Skarbu Państwa z Łukaszem Kozłem o odszkodowanie. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

4 353/32. Józefa Karpika kurat. nad maj. nieob. Jana Karpika p-ko Zuzannie Ciereszko i inn. o własność nieruchomą. Referent: Sędzia W. Święcicki.

5. 1738/32. Kurji Biskupiej Pińskiej p-ko Sorze Grozbergowej o przyznanie prawa własności do ziemi i wyłączenie z posiadania. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

6. 370/32. Mikołaja Gutowskiego z Zygmuntem Makólskim o wyłączenie z posiadania około 306 dzies. lasu. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

7. 380/32. Grzegorza Suławko p-ko Mikołajowi Stankiewiczowi o przyznanie prawa własności do spadku. Referent: Sędzia W. Święcicki.

8. 1688/32. Biskupa Ordynarjusza Djecezji Pińskiej p-ko Poleskiemu Konsystorzowi Prawosławnemu w Pińsku o przyznanie prawa własności do nieruchomości i wyłączenie z posiadania. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

9. 379/32. Gromady Rapuścińskiej p-ko Zofji Czartoryskiej o przywrócenie zakłóconego posiadania. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

10. 326/32. Jana Sajko p-ko Pawłowi Naumcowi i inn. o uznanie umowy za ważną. Referent: Sędzia W. Święcicki.

11. 1740/32. Kurji Biskupiej Pińskiej p-ko Szymelowi Sidlikowi o przyznanie prawa własności do ziemi i wyłączenie z posiadania. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

12. 418/32. Marji Moszczońskiej p-ko Marji Rusak i inn. o wyłączenie z posiadania majętności spadkowej. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

13. 382/32. Jana Żelazowskiego z Marją Żelazowską o prawo własności do spadku. Referent: Sędzia W. Święcicki.

14. 354/32. Paraskiewy i Bazylego Omeljaniuków z Filipem Dmitrukiem o majątek spadkowy. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

15. 417/32. Antoniego Makarewicza p-ko Michalinie Knyszewej i inn. o wyrugowanie z ziemi i budynków. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 13 stycznia 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 2239/32. Gminy m. st. Warszawy z Anielą-Ireną Drzymulską o 4.869 zł 20 gr. Referent Sędzia E. Krotowski.

2. 1841/32. Melanji Czaplińskiej i inn. z Wacławem Jelińskim i inn. o unieważnienie aktów. Referent: Sędzia J. Jurecki.

3. 2217/32. Wacława Muller-Cieślikowskiego p-ko Kasie Chorych w Wilnie o 2.666 zł. 55 gr Referent: Sędzia J. Włoczewski.

4. 1083/32. Ignacego Cwieczka p-ko Tow. Starachowickich Zakł. Górniczych o 4.500 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.

5. 1431/32. Macieja Stefaniuka vel Szczepaniaka vel Trochimiaka z Marcinem Stefaniukiem o podział spadku po B. Stefaniuku. Referent: Sędzia J. Jurecki.

6. 2229 32. Kurji Metropolitalnej Wileńskiej p-ko Kasie Chorych m. Wilna o 6.359 zł. 85 gr. Referent: Sędzia J. Włoczewski.

7. 2031/22. Firmy „Konpol“ wł. „D. Futerhendler i K. Fajner“ z Abramem Szeręcem o 756 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.

8. 2048/32. Jana Mirosława z Feliksą Majewską o podział nieruchomości. Referent: Sędzia J. Jurecki.

9. 2354/32. Warszawskiej Spółdzielni Spożywców z Janiną Michalską o 3.882 zł. 10 gr. Referent: Sędzia J. Włoczewski.

10. 2055/32. Michała Czerniaka p-ko Pow. Kasie Chorych w Lublinie o 4.988 zł. 52 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.

11. 468/32. Emila Lęskiego vel Łęckiego p-ko Kozienickiemu Pow. Związkowi Komunalnemu o 919 zł. 60 gr. Referent: Sędzia J. Jurecki.

12. 356/32. Marji-Zofji Niezabytowskiej z Platonem Apanowiczem o nadanie tyt. wyk. orzeczeniu Komisji Rozjemczej. Referent: Sędzia J. Włoczewski.

13. 357/32. Marji-Zofji Niezabytowskiej z Konstantym Damuciem o nadanie tyt. wyk. orzecz. Komisji Rozjemczej. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
14. 358/32. Marji-Zofji Niezabytowskiej z Wincentym Warecem o nadanie tyt. wyk. orzecz. Komisji Rozjemczej. Referent: Sędzia J. Włoczewski.
15. 2087/32. Wojciecha Guttmejera p-ko Robotniczej Spółdzielni Spożywców w Kaliszu o 4.000 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
16. 2060/32. Szczepana Króla p-ko Cukrowni i Rafinerji „Lublin" o zaopatrzenie orzecz. Komisji Rozjemczej nakazem wykon. Referent: Sędzia J. Jurecki.

Na dzień 17 stycznia 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 494/32. Marty Juszczukiewicz p-ko Janowi Skorupskiemu i inn. o spadek. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
2. 2342/32. Szymona Szawedanca p-ko Skarbowi Państwa o 765 zł. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
3. 233/32. Anastazji Chilimończyk p-ko Ewie Chilimończyk i inn. o prawo własności do spadku. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 531/32. Daniela Martyniuka z Trofimem Martyniukiem o przywrócenie zakłóc. posiadania. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
5. 1656/32. Marji Kowalczuk p-ko Eufimji Duk i inn. o dopuszczenie do wspóln. posiadania. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
6. 70/32. Sergjusza Kowalczuka i inn. z Alfredem i Zdzisławem Plenkiewiczami o ziemię. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 533/32. Karpa Barańczuka z Pauliną Augustynowicz o alimenta. Referent. Sędzia A. Stanisławski.
8. 488/32. Adama i Karola Zabłockich p-ko Teresie Dulewicz o 568 zł: 70 gr. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
9. 490/32. Leonarda Opanowicza z Bolesławem Opanowiczem o ziemię. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
10. 414/32. Piotra Popławskiego z Emilją Popławską o 670 zł. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
11. 2423/32. Atoniny Piekut z Franciszką Pryk i inn. o podział spadku. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
12. 434/32. Juljanny Badowskiej i inn. p-ko Barbarze Leszczuk i inn. o spadek. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
13. 553/32. Marji Nosik p-ko Piotrowi Nosikowi o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
14. 485/32. Michała Chweszczuka p-ko Artemowi Chwaszczukowi i inn. o 1.000 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 25 stycznia 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1094/32. Stanisława Budzyńskiego p-ko Bankowi Handlowemu w Łodzi o 4.193 zł. 43 gr. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 1818/32 Skarbu Państwa z Tow. Starachowickich Zakładów Górniczych o 6.573 zł. 20 gr. z %%. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 913/32. Skarbu Państwa z Tow. Budowlanem „Inż. Biernacki i S-ka" o 11.000 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 555/32. Stanisława Sienkiewicza, opiek. nad masą spad. po zm. Adamie Sienkiewiczu ze Stanisławem Sienkiewiczem o majątek nieruchomy. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.

5. 2304/32. Ze Skargi Anny Tomasz i inn. w sprawie Andrzeja Grinera vel Hrynera p-ko masie spadkowej po zm. Szymonie Grynerze o należność z umowy. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
6. 436/32. Emeljana Dackiewicza, kurat. nad mien. nieob. Borysa Dackiewicza p-ko Marcinowi Łyskowiczowi i inn. o wyłączenie z posiadania ziemi. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 566/32. Jana Pisienko p-ko Anastazji Pisienko i inn. o prawo wspólnego posiadania ziemi spadkowej. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
8. 2030/32. Józefa Kurzenieckiego z Marfą Skirmuntową i inn. o unieważnienie testamentu. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
9. 1897/32. Franciszki Rusielikowej z Gabryelem Rejskindem o 923 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
10. 434/32. Józefa Barankiewicza p-ko Józefie Kuleszowej o 7.680 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
11. 435/32. Józefa Barankiewicza p-ko Józefie Kuleszowej o 12.000 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
12. 421/32. Romana Cymbaluka z Prochorem Cymbalukiem o dopuszczenie do wspólnego posiadania ziemi. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
13. 422/32. Adolfa Dziewanowskiego z Anną vel Chaną Szpilberg o 9..2 zł. 32 gr. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 26 stycznia 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 679/32. Kasy Emerytalno-Pożyczk. Prac. Łódzkich Wąskotorowych Kolei Dojazd. z Władysławem Prusiem o 1.535 zł. 68 gr. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
2. 2570/32. Władysława Wojdyły i inn. p-ko Jakóbowi Arinowi i inn. o prawo własności i eksmisję. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
3. 1951/32. Doroty Stępińskiej i inn. p-ko Janowi i Joannie małż. Stanny oraz inn. o działy majątkowe. Referent: Sędzia J. Jurecki.
4. 2424/32. Szmula Kochanowicza i inn. z Mejerem Grynszpanem i inn. o przywrócenie zakłóconego posiadania Referent: Sędzia A. Stanisławski.
5. 1412/32. Tow. Rolniczego fund. Staszica p-ko Izabelli Koprowskiej o eksmisję z domu. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
6. 575/32. Edwarda Olszewskiego z Zakładami Chemicznemi „Grodzisk" o eksmisję. Referent: Sędzia J. Jurecki.
7. 557/32. Moszka-Hersza Kohna p-ko Józefowi Hallenburg-Hallerowi i inn. o wyłączenie samochodu z opisu. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
8. 1739/32. Jana Kolesińskiego p-ko Wincentemu Stankiewiczowi i inn. o przyznanie prawa własności do 2 dzies. łąki. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
9. 561/32. Antoniego Łukaszuka z Anną Kisiel i inn. o podział spadku. Referent: Sędzia J. Jurecki.
10. 510/32. Stefanji Chmielewskiej p-ko Antoniemu Romanowskiemu o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
11. 504/32. Edwarda Kleniewskiego p-ko Stanisławowi Błęd wskiemu o 3.878 zł. 05 gr. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
12. 526/32. Józefa Piotrowskiego i inn. z Mikołajem Lisiewiczem o podział spadku. Referent: Sędzia J. Jurecki.
13. 574/32. Augusta Follaka p-ko Mejerowi Herszkowiczowi o 93 zł. 20 gr. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
14. 1657/32. Adama Łucyka p-ko Cyrylemu i Marji Rubachom o wyłączenie z posiadania ziemi i eksmisję z budynków. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
15. 556/32. Michała Bażantka p-ko Suchednowskiej Fabryce Olejów i Hucie „Ludwików" o 5.632 zł. Referent: Sędzia J. Jurecki.

Na dzień 31 stycznia 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 568/32. Dawida Tymoniuka p-ko Janowi Tymoniukowi o spadek. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 1977/32. Arona Majtlisa i inn. p ko Chaimowi Rudolerowi i inn. o 3.361 zł. 45 gr. Referent: Sędzia W. Święcicki.
3. 1596/32. Marji Wintergrünowej z Antoniną Dryzlową o przyznanie prawa własności do połowy spadku. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 573/32. Chrześć. Banku Ludowego w Rakowie z Wincentyną Borzdyńską o wyłączenie z pod opieki i sprzedaży stodoły i ziemi. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 255/32. Anastazji Mokotryńskiej i inn. z Janem Łysakiem o własność majątku. Referent: Sędzia W. Święcicki.
6. 1323/32. Marji Jurczyńskiej z Aleksandrą i Stefanem Kuźniecami o unieważnienie notar. testamentu. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 72/ 2. Ksenji Mospaniukowej p-ko Konstantemu Gorbatiukowi o unieważnienie umowy. Rerent: Sędzia W. Święcicki.
8. 1976/32. Izraela Cukiera p-ko Mordce i Frajdzie Weinbergom o eksmisję. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
9. 496/33. Włodzimierza Nipanicza z Kostantym Niedzielskim o uznanie aktu zastawu za przedawniony. Referent: Sędzia W. Święcicki.
10. 1621/32. Małki Szpigelman p-ko Ickowi Mamutowi o spadek. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 511/32. Aleksego Koladicza p-ko Jarosławowi Potockiemu o odszkodowanie za kalectwo. Referent: Sędzia W. Święcicki.
12. 509/32. Stanisława Tura p-ko Aleksandrze Jabłońskiej i inn. o podział majątku. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
13. 656/32. Zachara Biełousa z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
14. 657/32. Jana Biełousa z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
15. 658/32. Aleksego Biełousa z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz
16. 659/32. Stefana Biełousa z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
17. 660/32. Michała Pietrowca z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
18. 661/32. Daniela Szyło z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent. Sędzia W. Kondratowicz.
19. 662/32. Mirona Szyło z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
20. 663/32 Mikołaja Szyło z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
21. 664/32. Sawy Szyło z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
22. 665/32. Mikołaja Torczyło z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
23. 666/32. Emeljana Torczyło z Teofilem Miedzianikiem o ziemię: Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
24. 667/32. Michała Tropca z Teofilem Miedzianikiem o ziemię Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
25. 668/32. Bazylego Tropca z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
26. 669/32. Prokopa Moroza z Teofilem Miedzianikiem o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 15 kwietnia 1933 roku.

1. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Wiłkomierskiej pod Nr. 159a powierzchni 22469 mtr. kw. czyli 4936 sążni kw., należąca do Konstancji Wojciechowiczowej. Nr. Hip. 15353.
2. Nieruchomość wiecz.-czynsz. w mieście Wilnie przy ulicy Popławskiej pod Nr. 27, powierzchni 1192,40 mtr. kw. nabyta przez Sterę Kaganową z licytacji. Nr. Hip. 15349.
3. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Warszawskiej pod Nr. 8, o powierzchni 763,34 mtr. kw. nabyta przez Kazimierza Rudzińskiego częściowo od Stanisława Ciunowicza i częściowo od Bolesława i Marji Krajewskich. Nr. Hip. 15351.
4. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Sokolej róg Bobrowej pod Nr. 4, o powierzchni 390,75 sążni kw. należąca do Gabryela Oniechowskiego. Nr. Hip. 15348.
5. Kolonja Górańskie Poręby Nr. 20 w gminie Mickuńkiej powiatu Wileńsko-Trockim, o powierzchni 3 ha 9410 mtr. kw. nabyta przez Józefa Dunowskiego od Henryka Niedźwieckiego. Nr. Hip. 15339.
6. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Białostockiej i Wileńskiej pod Nr. 14/2, o powierzchni 84,56 mtr. kw. nabyta przez Anielę Konstancję Michałowską od Józefa Montwiłła. Nr. Hip. 15327.
7. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Jasnej pod Nr. 43, o powierzchni 177,65 sążni kw. czyli 808,70 mtr. kw., z których odpada na poszerzenie ulicy Jasnej 25,38 mtr. kw. nabyta przez Marję Balasnę od Katarzyny Chotchowej Nr. Hip. 15328.
8. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Chełmskiej pod Nr. 52 o powierzchni 683 mtr. kw. przyznana Salomei Iwanowej na zasadzie przedawnienia. Nr. Hip. 15329.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego, gmach Sądów przy ulicy Mickiewicza Nr. 36 pod skutkami prekluzji przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z r. 1919.

Wilno, dnia 21 grudnia 1932 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.

(—) L. Sumorok.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 12 kwietnia 1933 roku.

1. Parcele Nr. Nr. 1, 2, 4, 6, 7 pod nazwą Pustosz w gm. Żośniańskiej pow. Postawskim powierzchni około 5,5 ha nabyte od Leona Krywickiego przez Wiktora Hordyńca vel Gordyńca. Nr. Hip. 5397/B.
2. Osada nadziałowa we wsi Hrydżki (bez numeru) w gm. Postawskiej pow. Postawskim powierzchni 9,75 dzies. czyli około 10,72 ha, należąca w 1/2 części do Witolda Zorowa, Tatjany Michasionek, Heleny Trachimowicz, Stefanji Łapuszyńskiej, Luby Kuryłowicz, Marji Kozicz, Zofji Zorow i 1/2 części Teodora Szweda. Nr. Hip. 5398/B.
3. Osada nadziałowa we wsi Rypczanie pod Nr. 10 w gm. Postawskiej, pow. Postawskim, powierzchni 4,30 ha nabyta przez Napoleona Rumbucia od Florjana Tarasewicza. Nr. Hip. 5399/B.

4. Działka nadziałowa pod nazwą Sznur pod Hajem-Wuski we wsi Bakłaje w gm. Miadziolskiej pow. Postawskim, powierzchni około 3220½ mtr. kw. nabyta przez Franciszka Koczergo od Wawrzyńca Asajewicza. Nr. Hip. 5400/B.
5. Nieruchomość wiecz.-czynsz. w mieście Święcianach przy ul. Zarzecznej pod Nr. 38, powierzchni 2 ha 41 ar. 64 mtr. kw. nabyta przez Janinę Pleśniarelską od Rejnolda Szałowskiego. Nr. Hip. 5426/B.
6. Nieruchomość na prawie wiecz.-czynsz. w mieście Święcianach przy ulicy Piłsudskiego i Łyntupskiej pod Nr. 10, powierzchni 351⅓ sąż. kw. nabbyta przez Piotra i Genowefę Gryncewiczów od Chai Estery Kaganówny. Nr. Hip. 5429/B.
7. Działka gruntu nadziałowego we wsi Gołodajewka w gm. Święciańskiej pow. Święciańskim, powierzchni 19 dzies. czyli 20,76 ha nabyta przez Stefanję Wyrzykowską od Józefiny Wyrzykowskiej. Nr. Hip. 5427/B.
8. Osada włościańska nadziałowa we wsi Kaptaruny pod Nr. 918 w gm. Święciańskiej, pow. Święciańskim, powierzchni około 14 ha należąca w ½ części do Weroniki i Antoniny Lelejkówien, w ½ części do Władysława Łosia nabyta od Izabeli Lelejkowej. Nr. Hip. 542*/B.
9. Folwark Białusy w gm. Kołtyniańskiej, pow. Święciańskim, powierzchni 39.95 ha stanowiący własność Emilji Rudzińskiej co do parceli Nr. 1 pod nazwą Białusy I obszaru 19,89 ha, Heleny Specjusowej co do parceli Nr. 1 pod nazwą Białusy I obszaru 19.89 ha, Heleny Specjusowej co do parceli Nr. 2 pod nazwą Białusy II, obszaru 20.06 ha. Nr. Hip. 5430/B.
10. Działka gruntu w m. Smorgoniach w uroczysku Łożniki w pow. Oszmiańakim, powierzchni 1 ha 120 mtr. kw. nabyta z licytacji przez Józefa Szulżyckiego od Bronisława Sadowskiego. Nr. Hip. 5467/B.
11. Osada nadziałowa we wsi Michnicze w gm. Hruzdowskiej pow. Postawskim, powierzchni 1,97 dzies. nabyta przez Wierę Łapuszyńską od Apolinarego Żuka. Nr. Hip. 5472/B.
12. Osada nadziałowa we wsi Radźki (bez numeru) w gm. Hruzdowskiej, pow. Postawskim, powierzchni około 3,30 ha nabyta przez Romana Stomę od Marji Smołko. Nr. Hip. 5480/B.
13. Osada włościańska nadziałowa we wsi Nowy-Dwór pochodząca z większej osady w tej że wsi pod Nr. 1, w gm. Postawskiej, pow. Postawskim, powierzchni 2,20 ha nabyta przez Wiktorję Lewkowicz od Adama Drobysza. Nr. Hip. 5481/B.
14. Osada nadziałowa we wsi Puszkary w gm. Postawskiej, pow. Postawskim, powierzchni 1,15 ha nabyta przez Józefa Masłowskiego od Aleksieja Szweda. Nr. Hip. 5485/B.
15. Osada nadziałowa we wsi Nowosiolki (bez numeru) w gm. Żośniańskiej, pow. Postawskim, powierzchni 12,02 dzies. czyli 13 22 ha nabyta przez Piotra Miechowicza od Heleny Jakowito. Nr. Hip. 5486/B.
16. Osada nadziałowa we wsi Ochobnia (bez numeru) w gm. Hruzdowskiej, pow Postawskim, powierzchni około 9.90 dzies. nabyta przez Jana Raginia od Wincentego Ragini. Nr. Hip. 5487/B.
17. Osada nadziałowa we wsi Rusiny (bez numeru) w gm. Hruzdowskiej, pow. Postawskim. powierzchni 4 ha 1602½ mtr. kw. nabyta przez Aleksego Miłto i Marję Miłto od Szymona Kobajło. Nr. Hip. 5488/B.
18. Osada nadziałowa we wsi Koziany (bez numeru) w gm. Bohińskiej. pow. Brasławskim, powierzchni około 1498023½ mtr. kw. nabyta przez Berka Kagana od Piotra Aleksandrowicza. Nr. Hip. 5489/B.
19. Działka z kolonji Nr. 4 pod Nr. 1 pod nazwą Połusze, działka z kolonji Nr. 5 pod Nr. 1 pod nazwą Bałalinia, działka z kolonji Nr 6 pod Nr. 1 pod nazwą Kemsinia, obszaru 8,40 dzies. działka z kolonji Nr. 4 pod Nr. 2 pod nazwą Połusze obszaru 2,39 dzies. działka z kolonj Nr. 4 pod Nr. 3, działka łąki z kolonji Nr. 5 pod Nr. 2 i działka łąki z kolonji Nr. 6 pod Nr. 2 pod nazwą Assakas — obszaru 0,85 dzies. we wsi Pogawje w gm. Daugieliskiej, pow. Święciańskim, ogólnej powierzchni około 11,64 dzies. czyli 12,72 ha nabyte przez Justyna Deninisa od Ludwika Olechno. Nr. Hip. 5459/B.

20. Osada nadziałowa we wsi Pasynki w gm. Kobylnickiej, pow. Postawskim, powierzchni około 1,5 dzies. czyli około 1,66 ha, naayta przez Jana i Jakóba Czerniawskich od Antoniny Sewastjanowej, Pauliny Kobiakowej i Julji Miłto. Nr. Hip. 5491/B.
21. Oscda nadziałowa we wsi Podleonowicze pod Nr. 1910 gruntowym w gm. Postawskiej, pow. Postawskim, powierzchni około 5,49 ha, nabyta przez Annę Grygiel od Antoniego Kuprana. Nr. Hip. 5490/B.
22. Nieruchomość wiecz.-czynsz. w mieście Święcianach przy ul. Strunojskiej pod Nr. Nr. 5 i 7 dawniej pod Nr. Nr. 101 i 102, powierzchni około 120 sążni kw. nabyta przez Dawida Sławina od Zysli Goldynowej, a uprzednio należąca do Szmuela-Lejby Chidekiela. Nr. Hip. 5492/B.
23. Osada nadziałowa we wsi Wojszniunach pod Nr. 2 w gm. Daugieliskiej, pow. Święciańskim, powierzchni około 7 dzies. nabyta przez Wincentego Rukszana od Jana, Michała Kazimierza, Józefa, Heleny Rukszanów. Nr. Hip. 5493/B.
24. Osada nadziałowa we wsi Czynczykach pod Nr. 54 w gm. Święciańskiej pow. Święciańskim, powierzchni 6 ha, nabyta przez Konstantego s. Konstantego Czynczyka od Józefa Czynczyka. Nr. Hip. 5494/B.
25. Osada nadziałowa we wsi Kliszańcach w gm. Święciańskiej, pow. Święciańskim z większej osady w tejże wsi pod Nr. 999, powierzchni 4 dzies. 1400 sążni kw. nabyta przez Piotra Maślanika od Marji Bohdanowej. Nr. Hip. 5495/B.
26. Osada we wsi Dworczany Nr. 305 w gm. Łyntupskiej, pow. Święciańskim, powierzchni około 8 dzies. nabyta przez Bolesława i Juljana Wołodźków od Napoleona Zamejcia. Nr. Hip. 5496/B.
27. Osada nadziałowa we wsi Jodziszkach pod Nr. 503 w gm. Mielegjańskiej pow. Święciańskim, powierzchni około 10 dzies. nabyta przez Andrzeja Stakowskiego od Ignacego i Kazimierza Trapików. Nr. Hip. 5497/B.
28. Nieruchomość wiecz.-czynsz. w m. Święcianach przy ul. Dworcowej pochodząca z wiekszej nieruchomości wiecz.-czynsz. przy tejże ulicy pod Nr. 4 powierzchni 51 ar, 84 mtr. kw. nabyta przez Mieczysława Stankiewicza od Michieja Łaptiewa Nr. Hip. 5498/B.
29. Osada nadziałowa we wsi Ozarewo pod Nr. 763 w gm. Hruzdowskiej, pow. Postawskim, powierzchni około 1,06 dz. nabyta przez Onufrego Krywieńko od Jana i Józefa Podhajskich. Nr. Hip. 5500/B.
30. Osada nadziałowa we wsi Koczany (bez numeru) w gm. Zośniańskiej, pow. Postawskim, powierzchni około 4,40 ha nabyta przez Konstantego Szarangiewicza od Aleksandra i Olgi Szarangowiczów i Agaty Ciereszkiewicz. Nr. Hip. 5545/B.
31. Osada włościańska nadziałowa we wsi Olchowce w gm. Szarkowszczyzna, pow. Dziśnieńskim, powierzchni 3,5 dzies. nabyta przez Annę Tobolo od Heleny Choćko. Nr. Hip. 6857/B.
32. Folwark Kuźmiszki w gm. Dukształńskiej, pow. Święciańskim, powierzchni 84 ha 2700 mtr. kw. otrzymany w drodze spadku przez Kamilę Michalewską wspólnie z Jadwigą-Eleonorą Rawicz, od Wiktora Mińskiego. Nr Hip. 6862/B.
33. Grunta Rzym.-Kat. Kościoła Parafjalnego pod wezwaniem Narodzenia N jświętszej Marji Panny w Chołchle w gm. Grodeckiej, pow. Mołodeczańskim, ogólnej powierzchni 37 3981 mtr. kw. Nr. Hip. 6867/B.
34. Nieruchomość w m. Głębokiem przy ul. Jeziornej pod Nr. 7 dawniej pod Nr. 3, powierzchni 1115 mtr. kw. nabyta przez Zofję Ziemczonek i Paulinę Ziemczonek wspólnie w częściach równych od Bazylego Rusaka. Nr. Hip. 6873/B.
35. Osada nadziałowa we wsi Baltromieje (bez numeru) w gm. Szarkowszczyzna, pow. Dziśnieńskim, powierzchni 3,62 dzies. nabyta przez Aleksandra Łagunionek od Jana Łagunionka. Nr. Hip. 6878/B.
36. Osada nadziałowa we wsi Rogowskie (bez numeru) w gm. Woropajewskiej pow. Postawskim, powierzchni 14 ha nabyta przez Konstantego Piotrowskiego od Wincentego Piotrowskiego. Nr. Hip. 6877/B.

37. Plac ziemi w m-ku Rymszany przy drodze Widze-Dukszty pod Nr. 51 w gm. Rymszańskiej, pow. Brasławskim, powierzchni 170 mtr. kw. długości i 158 mtr. szerokości, nabyty w drodze licytacji od Samuela i Nachmana Aronów przez Fejgę Mejerson. Nr. Hip. 6880/B.
38. Plac ziemi w m-ku Rymszany gm. Rymszańskiej, pow. Brasławskim przy drodze Widze-Dukszty pod Nr. 52, o powierzchni 32 sążni długości i 33 sążni szerokości, nabyty w drodze licytacji od Samuela i Nachmana Aronów przez Fejgę Mejerson. Nr. Hip. 6881/B.
39. Nieruchomość wiecz.-czynsz. w m. Święcianach przy Rynku pod Nr. 26, powierzchni 196$^{1}/_{3}$ sążni. kw. otrzymana w drodze spadku przez Flawjusza, Borysa i Annę Tejtelbaunów po ojcu — Mendlu Tejtelbaumie. Nr. Hip. 6882/B.
40. Osada n działowa we wsi Słobódce (bez numeru) w gm. Zośniańskiej, pow. Postawskim, powierzchni 3,92, ha nabyta przez Marpnę Łukjanowicz od Marji Chocianowicz. Nr. Hip. 6908/B.
41. Nieruchomość w zaścianku Kalicinie i we wsi Kality w gm. Duniłowickiej, pow. Postawskim, powierzchni 6,5 ha nabyta przez Aleksandra Toczyckiego od Franciszka Kozłowskiego. Nr. Hip. 6907/B.
42. Osada nadziałowa we wsi Menczeniatyw gm. Łuczajskiej pow. Postawskim pochodząca z większej osady w tejże wsi pod Nr. 3 gruntowym, powierzchni około 3,30 ha nabyta przez Antoniego Kotowicza od Szymona Tarasowa. Nr. Hip. 6788/B.
43. Osada nadziałowa we wsi Kuropole w gm. Postawskiej, pow. Postawskim, powierzchni 5,28 ha nabyta przez Nikodema Niedzielskiego od Józefa Chatkiewicza. Nr. Hip. 6853/B.
44. Plac ziemi w m. Wilejce przy ul. Dąb-Biernackiego pod Nr. 3, obszaru 2481 mtr. kw. przyznany na zasadzie przedawnienia Zofji Zaleskiej. Nr. Hip. 6910/B.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Wilnie, Gmach Sądów ul. Mickiewicza Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 19 grudnia 1932 r.

p. o. Pisarz Hipoteczny

(—) A. Borecki.

Wydział Hipoteczny Wydziału Zamiejscowego w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki.

Na dzień 14 kwietnia 1933 r.

1. Nieruchomość w m. Lidzie przy ul. Rynek Nr. 56, powierzchni 10,70 mtr. kw., własność Jankiela Łando. Nr. Hip. 2695.
2. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Topolowej Nr. 4 składająca się z dwóch placów: 1) 800 sążni kw. i 2) 140 sążni kw., pochodząca z większej nieruchomości przy ulicy Piaski Nr. 31 otrzymana w drodze spadku po rodzicach Michale i Anieli Janowskich przez Andrzeja Janowskiego. Nr. Hip. 2696.
3. Nieruchomość w mieście Lidzie dawniej przy ulicy Wileńskiej, obecnie przy ulicy Suwalskiej Nr. 23 długości 10 sążni 2 arsz. 4 werszki i szerokości 16 arsz., z prawem przejazdu przez sąsiednią nieruchomość Winogradowej, otrzymana w drodze spadku przez Fanni i Helenę Kaganówny po Szlomie Kaganie. Nr. Hip. 2701.

4. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Rajsklej Nr. 15 pochodząca z większej nieruchomości przy ulicach Borowej i Rajskiej, powierzchni 634 mtr. kw. nabyta od Eustafjego Romaszkiewicza przez Cezarego i Barbarę małż. Fursów. Nr. Hip. 2711.
5. Nieruchomość w miasteczku Bielaca, pow. Lidzkiego, obecnie przy ulicy Dokudowskiej Nr. 34, dawniej przy ulicy Dwornej Nr. 9, powierzchni 665 mtr. kw., nabyta od Jonasza Arona przez Dawida Mekela. Nr. Hip. 2714.
6. Osada włościańska nadziałowa we wsi Leluki, gm. Ługomowickiej, pow. Wołożyńskiego, składająca się z 16 kawałków gruntu (sznurów) w uroczyskach: Płotni, Biereżnik, Wiłcejniszki, Podbajrasze, Razołki, Osinnik, Rubieżnica i Podmagazynnoje Pole, powierzchni 9 ha, nabyta w drodze układu pojednawczego od Wincentego Makowskiego przez Józefa Trzeciakiewicza. Nr. Hip. 2715.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Lidzie, ulica Suwalska Nr. 74, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153, ust. hip. z roku 1919.

Lida, dnia 21 grudnia 1932 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Hipotecznym Wydziału Zamiejscowego
w Lidzie, Sądu Okręgowego w Wilnie

(—) K. Kontowtt.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki.

Na dzień 6 kwietnia 1933 r.

1. 8335. Obszar scalonych gruntów wsi Chotomel w gm. Stolin pow. Stolińskim, o powierzchni 1487 ha 8960 mtr. kw.
2. 8336. Część maj. ziem. Lachowicze lit. „A“ w gm. Osowce, powiecie Drohickim, o powierzchni 1281 ha 469 mtr. kw. przyjęta przez Skarb Państwa Polskiego z posiadania byłego Włościańskiego Banku Ziemskiego.
3. 8348. Nieruchomość wiecz.-czynsz. w Pińsku przy ulicy Dzikiej Nr. 7 o powierzchni 366 mtr. kw, należąca do Jankla-Arona Frydmana.
4. 8349. Nieruchomość w Pińsku przy zbiegu ulicy Marjańskiej i Włodzimierskiej Nr. 26/9, o powierzchni 360 mtr. kw., nabyta przez Janteljęę Sztejnmanową i Abrama Sapożnika od Serli Sapożnik.
5. 8351. Nieruchomość w Pińsku przy ulicy Grodzkiej Nr. 37, poprzednio przy zaułku Honczarskim, o ogólnej powierzchni 1005 mtr. kw., w czem placu wiecz.-czynsz. 500 mtr. kw., nabyta przez Abrama-Abę i Szejnę Rejzlę małż. Mikulickich, oraz Jakowa i Frumę małż. Mikulickich od Morducha i Sory-Rywki Jasielmanów.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swe prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 17 grudnia 1932 r.

Pisarz Hipoteczny

(—) S. Kwiatkowski.

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 31 maja 1933 r.

1. 5671. Nieruchomość w Brześciu nad Bugiem, północno wschodnia część większej nieruchomości, przy ulicy Mickiewicza pod Nr. 14, powierzchni 888,53 mtr. kw., nabyta przez Eugenjusza Traczuka od Aleksandra Ściepuro.
2. 5672. Nieruchomość we wsi Guźnie, gm. Kosicze, pow. Brzeskiego powierzchni około 1118,25 mtr. kw., nabyta przez Józefa Szańkowskiego z posiadania Filipa Lewoniuka.
3. 5675. Obszar scaleniowy wsi Dołbizna, gm. Wierzchowice, pow. Brzeskiego, powierzchni 960 ha 927 mtr. kw.
4. 5676. Obszar scaleniowy wsi Kazimierzowo, gm. Wierzchowice, pow. Brzeskiego, powierzchni 297 ha 2017 mtr. kw.
5. 5677. Nieruchomość w m. Brześciu n/B., między ulicami: Polną Nr. Nr. 47, 49, 51 i 53, Wiśniową Nr. Nr. 16 i 18 i Orzechową Nr. 16, o powierzchni 6504 mtr. kw., należąca do Konstantego Jakimowicza.
6. 5678. Obszar scaleniowy wsi Hola, gm. Wierzchowice, pow. Brzeskiego, powierzhni 1155 ha 4933 mtr. kw.
7. 5680. Nieruchomość w m. Brześciu n/B. przy ul. Listowskiego pod Nr. 3, powierzchni 733,5 mtr. kw., nabyta przez Sonię Białkin z posiadania Leji Chary.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny się zgłosić pod skutkami prekluzji.

m. Brześć n/B., dnia 23 grudnia 1932 roku.

Pisarz Hipoteczny

(—) Leopold Dmowski.

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady o wpisanie na listę członków Wileńskiej Izby Adwokackiej następujący petenci:

O wpisanie na listę adwokatów:

1) **Jewdokimow Jerzy**—Sędzia Sądu Okręgowego w Pińsku w stanie spoczynku, zam. w Pińsku przy ul. Pilsudskiego Nr. 50 z siedzibą w Łunińcu.

2) **Łowicz-Barański Eugenjusz**—Sędzia Sądu Okręgowego w Nowogródku w stanie spoczynku, zam. w Nowogródku z siedzibą w Lidzie.

3) **Masiejewski Kazimierz** — Sędzia Sądu Grodzkiego w Skidlu w stanie spoczynku, zam. w Wilnie przy ul. Podgórnej Nr. 3 m. 14, z siedzibą w Wilnie.

4) **Morman Eugenjusz**—Sędzia Sądu Okręgowego w Wilnie w stanie spoczynku, zam. w Wilnie przy ul. Zakretowej Nr. 2 m 4, z siedzibą w Wilnie.

5) **Natusiewicz Jan** — Sędzia Śledczy Sądu Okręgowego w Pińsku z siedzibą w Łuni cu w stanie spoczynku. zam. w Łunińcu przy zaułku Głuchym Nr. 9, z siedzibą w Brześciu n/B.

6) **Rataj Jan**—aplikant adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie zam. w Grodnie przy ul. Dworskiej Nr. 7, z siedzibą w Grodnie.

7) **Ważejewski Michał**—Sędzia Śledczy Sądu Okręgowego w Pińsku z siedzibą w Kobryniu, zam. w Kobryniu przy ul. 3 Maja 113, z siedzibą w Słonimie.

8) **Zawadzka Wiktorja**—aplikant Adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Sierakowskiego Nr. 8 m. 1, z siedzibą w Wilnie.

O wpisanie na listę aplikantów adwokackich:

1) **Alter Mendel**—b. aplikant sądowy Sądu Okręgowego w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. św. Filipa Nr. 1 m. 15 z siedzibą w Wilnie.

2) **Czarny Gierc**—aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. przy ul. Piekiełko Nr. 7 m. 5, z siedzibą w Widzach.

3) **Gurwicz Lejba**—aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Święcianach, Rynek Nr. 26, z siedzibą w Święcianach.

4) **Hryniewiczówna Eugenja**—aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Ostrobramskiej Nr. 25 m. 10, z siedzibą w Wilnie.

5) **Neubauer Joachim**—aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Grodnie, zam. w Grodnie przy ul. Horodniczańskiej Nr. 11, z siedzibą w Grodnie.

6) **Nosowicz Antoni** — zam. w Wilnie przy ul. Kalwaryjskiej Nr. 2 m. 14, z siedzibą w Wilnie.

7) **Szereszewski Włodzimierz** — aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Grodnie, zam. w Słonimie, przy ul. Poniatowskiego Nr. 29, z siedzibą w Słonimie.

8) **Wiszniewski Jerzy** — aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Mickiewicza Nr. 44 m. 4, z siedzibą w Wilnie.

9) **Symonowicz Włodzimierz**—aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Mickiewicza Nr. 44 m. 10, z siedzibą w Lidzie.

KOMITET REDAKCYJNY:

Dr. Franciszek Bossowski, Profesor U.S.B. *Aleksander Jodziewicz,* Sędzia Sądu Apelacyjnego. *Olgierd Kryczyński,* Prokurator Sądu Najwyższego. *Kazimierz Petrusewicz,* Adwokat. *Bronisław Olechnowicz,* Adwokat. Dr. *Halina Zasztowt-Sukiennicka,* Adwokat.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.